



Iktatószám

Budapestre vonatkozó újságcikkek

Osztályozás

Tárgy

385.85

Szerző

Cím

A jegy [villamos miséria]

Hely

Idő

"1912"

Forrás:

Erti Újság

Személy

Helyszám

Bp
(Hely)1912. IX. 12
(Idő)

(Köt. v. füz.)

Oldalsz.

A jegy.

Budai polgárok, így olvassuk, memorandumot, vagy, ha úgy tetszik: fölségfolyamodványt intéztek a Közuti Villámos igazgatóságához, a mely memorandumnak igen könnyü volt *terjedelmesnek* lennie, mert nem magasztalás volt benne, hanem panasz és hibák, hiányok, kelletlenségek felsorolása. Ilyemiért pedig, a mennyiben a mi közlekedésünkről van szó, még csak Budára se kell átmenni, de a ki mégis átmegy, föltétlenül talál annyit, hogy nem egy memorandumot, hanem egy bibliotékát vagy arkivumot is játszva megtölthet vele.

Sokat panaszní a villámostól tehát nem nagy mesterség, de ujat panaszní róla már nehezebb, mert, hogy új panasz teremhessen, ennek föltétele, hogy a *régi* bajok már orvosolva legyenek. De a budaiak memorandumában így is van valami, a miről eddig is több szó eshetett volna, mint a mennyi jutott rája. A memorandum ugyanis a jegykezelésnek, illetve a jegyek kiadásának nagyobb egyszerűségét sürgeti és kétségtelen, hogy ebben a kívánságában nem csupán a budaiak szívéből beszél.

Budapest nem a legnagyobb város a világon, a villámos hálózata se a legterjedelmesebb, de bizonyos, hogy se a newyorki, se a berlini villámoskalauz nem őriz olyan *változatos* jegytömeget a táskájában és nem kénytelen még ezenfölül egyazon jeggyel annyiféle üzemi manipulációt folytatni, mint budapesti kollégája. Ennek szegénynek nemcsak különböző áru jegyei vannak, hanem az egyáru jegyet is más-másképpen kell kezelnie, becsipnie, megcsonkítania vagy lyukasztania, a szerint, hogy az utas átszállás nélkül, vagy egyszeri, vagy többszöri átszállással kíván vagy tud eljutni oda, a hová igyekezik.

Ha meggondolja az ember, hogy ezek a villámos kalauzok csak kivételes esetekben végeztek egyetemet és a legtöbb még a kettős könyvelést se tanulta, csodálkoznia kell, hogy tudják ezt a sok komplikált műveletet. Vagy pedig kell, hogy eszébe jusson az öreg Braun bácsi, a kit tizenkét élő gyermekkel áldott meg a tékozló Gondviselés, a nélkül, hogy egyéb hozzávalóval is szíves lett volna megáldani. Valaki meg is mondotta neki:

— Tizenkét gyerek! Szegény Braun bácsi, ez rettenetesen sok gond lehet ám!

Braun bácsi legyíntett a kezével.
-- Kibirhatatlan, uram! Kibirhatatlan!

— És mégis győzi!

— Igen. Mert én, hála Istennek, — *nem törődöm velük!*

A szegény kalauzok között is bizonyára akad, és nem is csoda, ha akad, a kinek ugyanez a szisztemája. Egyszerűen nem sokat törődik vele, hogy jobbról lyukasztott-e ott, a hol balról kellett volna és alulról csipett-e le a jegyből, mikor fölülről kellett volna? Szóval, úgy segít a dolgán, a hogy tud. De a tizenkét gyerek: a *közönség*, az ezer kellemetlenséggel, szitkozódással és epeömléssel fizet ezért a megoldásért, a mely helyett a villámotársaságok, egy kis jóakarattal, bizonyára alkalmasabbat is találhatnak. Állapítsák meg egyszerűen, hogy egy bizonyos áru jegy egy bizonyos ideig, vagy egy bizonyos végső célig érvényes, akár jobbról lyukas, akár balról csonka.